

at Modstanden fra det yderlig gaaende Partis Side vilde blive brudt." Ministeriet siger til Hans Majestæt Kongen: Naar Deres Majestæt vil vælge andre Mænd, der ville akkurat det Samme som vi, der ligesaa lidt som vi ville være imødekommende mod Folkethinget, men blot andre Mænd, haabe vi, at der blandt dette Things Flertal vil være Noget, som, fordi det er andre Mænd, ganske ville opgive deres Grundsetninger og Principer og gaa ind paa de Grundsetninger og Principer, som vi have, men som nu repræsenteres af andre Mænd, saaledes at Flertallet ikke længere blive et Flertal. Det er de smukke, nye Personer, som skulle vinde dem; det er ikke Grundsetningerne, som holde Flertallet sammen, men det er Personerne. Jeg finder, at det er en Fornærmelse imod Flertallet at udtale den Mening ligeoverfor Hans Majestæt Kongen, at en Regjering, der hylder den samme Politikk som dette Ministerium, skulde kunne samle et Folkethingsflertal om sig; deri ligger virkelig en meget nærgaaende Udtalelse imod Flertallet. Jeg kan være overmaade tilfreds med, at Hans Majestæt Kongen ikke troede at burde følge denne Indstilling, som Ministeriet efter den alvorligste Overveielse af Situationen har gjort; thi Hans Majestæt Kongen vilde derved være ført paa Glatis, idet det snart vilde have vist sig, at Ministeriet derved havde ført Kongen ind paa en Vej, hvorpaa det ikke vilde lykkes at komme frem. Kongen har under disse Omstændigheder efter min Mening handlet fuldstændig rigtig ved at beholde de nuværende Ministre; det er os ogsaa den kæreteste Afgjørelse, thi dem kjende vi fuldstændigt tilbunds, og naar vi dog skulle have den samme Politikk, beholde vi ogsaa helst de samme Mænd. Det var forskjellige af disse Punkter, jeg havde kunnet ønske indført i Dagsordenen; men det vilde jo have været lige saa betydningsløst, som den ærede Justitsminister fortalte os igaar, at denne Dagsorden vil blive, og jeg kan derfor godt stemme for den. Imidlertid kan jeg dog ikke undlade at gjøre en Bemærkning netop i Anledning af den Yttring af den høie Justitsminister, at de Beslutninger, som her tages, ikke ville drage Følger efter sig. Da vi saa ofte have hørt dette, kan man, som jeg før sagde, ikke længer i Nutiden forundres over Noget af den Slags. Sa, jeg skulde tage meget feil, om ikke den høie Justitsminister sagde, at jo flere af den Slags Beslutninger, der toges, desto mindre havde de at betyde. Naar vi imidlertid faae en voligere Tid, og det lykkes os at opretholde Grundloven og vor Forfatning, saa trøster jeg mig til, at Historien ikke vil overse en saadan Erklæring af en Minister i det danske Folkething, at de Beslutninger, der her tages, ikke ville drage nogensomhelst Følge efter sig. Den høie Minister talte om, at der var brugt stærke Udtryk overfor ham. Vi Gamle, der i flere Aar have siddet sammen med den ærede Minister, ere saa bekendte

med ham, at vi vide, at det neppe kan paavises, at Nogen har brugt stærkere Udtalelser eller er stærkere i Udtalelser end han. Foruden hvad der allerede er ansøgt, kom der igaar en Udtalelse fra ham, som slog mig, idet han overfor det ærede Medlem for Møen (Bojssen) yttrede, at han kunde forstå, at den Ære at tale paa Fleres Begne kunde bringe det nævnte Medlem til at tale paa den Maade, han havde gjort. Dersom jeg turde slutte herfra til den ærede Minister, vilde jeg sige, at den Ære, han har af at føre Ordet mundtlig for Conseilspræsidenten, den Ære, han har af at forsvare Ministeriet, naar Conseilspræsidenten har oplæst det Papir, han har i Haanden, kunde forlede — ja jeg vil ikke sige forlede, det er maasse for stærkt et Udtryk, og jeg vil ikke bringe Formanden i Bevægelse — kunde let bringe den ærede Minister til ogsaa mange Gange at sige Mere, end han efter volig Overveielse kunde ønske at have sagt. Naar vi skulde tale om, hvad man kan komme til at sige af Vesspølelse, er det Noget, der gjælder alle os syndige Mennesker, og en Minister en sandelig ikke høvet over menneskelig Svagheit, saalidt som nogen Anden; jeg tror altsaa, det var et usofsigtig Udtryk, Ministeren brugte. — Den høie Justitsminister holdt igaar et længere Foredrag, som efter min Mening næsten helt igenem led af en bestemt Mangel. Naar man ikke fulgte den høie Justitsminister opmærksomt, syntes det, som om han kom til at bevise, at vi ved vore Adresser havde paakaldt Kongen, og at det altsaa slet ikke var forunderligt, at Kongen svarede. Han gled hen over Hovedpunktet, at vi have henvendt os til den forfatningsmæssige, konstitutionelle Konge, og at Ministeriet har bragt os Kongens personlige Haandskrivelse. Denne Forskjel, som var det Første, den ærede Minister skulde have oplyst os om, var rigtig, glemte han at oplyse os om, og hele hans Udtalelse staa som mislykket, netop fordi Hovedpunktet er oversprunget. Vi have aldrig henvendt os, og jeg haaber heller ikke, at nogen af mine politiske Venner nogenstunde skal komme til at henvende sig til den personlige Konge. Naar vi henvende os til Kongen er det til den konstitutionelle, forfatningsmæssige Konge med sit ansvarlige Ministerium eller hans ansvarlige Ministre; uden det kunde eller vilde vi ikke tænke paa at henvende os til Kongen. Jeg vilde beklage, dersom Nogen skulde lade sig berolige af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), saaledes at det dog til en vis Grændse var tilladt at kritisere Kongen, hans Forstand, hans Indsigt og Dygtighed. Vilde det dog ikke være det farligste af Alt, dersom vi fulgte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds? Jeg vilde bede vor Herre bevare os fra nogensinde i vort Forfatningsliv at komme til at ville dømmen om Kongens Person; thi jeg vil spørge: hvor er da Grændsen?